

Meesterwerkje van Van Warmerdam

TONEEL Wees ons genadig van Alex van Warmerdam. Gezien: première, 30 maart 2007 in de Amsterdamse Stadschouwburg. Tournee t/m 15 juni 2007.

Regisseur en schrijver Alex van Warmerdam is vooral bekend van zijn films, zoals *Ober* en *Abel*. Zijn theaterwerk is minstens even prachtig. Na hits als *Adel Blank* en *De verschrikkelijke moeder* is *Wees ons genadig* opnieuw een prachtig, licht absurd en een tikkeltje surrealistisch maar vooral enorm leuk.

Is het Pierre Bokma met of juist zonder een groen rokje? Of is het de superaardse lomphheid van Aat Ceelen? Het kan natuurlijk ook heel goed het ruige Vlaams van Stefaan Degand zijn, of, het aller-mooist van alles en iedereen: Ariane Schluter. Misschien is het aller-leukste van het stuk *Wees ons genadig* dan toch wel geen van deze vier acteurs. Want het raarste is namelijk de ober. Een jongetje dat zo nu en dan met een zwarte vlag toneelknecht en edelfigurant loopt te zijn, zonder dat zijn naam in pers-

bericht, aankondiging of programaboek wordt gemeld. Ziedaar het grootste mysterie van het nieuwste stuk van Alex van Warmerdam: de kennelijk niet-bestaande acteur.

Wees ons genadig is een prachtig miniatuurtje. In zinnen die niets lijken te verhullen vertelt Van Warmerdam een verhaal over drie mannen die allemaal proberen te voldoen aan de simpele eis van één

'WEES ONS GENADIG' IS EEN PRACHTIG MINIATUURTJE

vrouw: verras me, verbijster me met een mooi kunstwerk. De mannen falen, niet alleen in de ogen van de vrouw, maar ook in elkaars ogen. Toch weten ze te winnen.

Navertellen is geen doen bij een stuk van Van Warmerdam: zijn grootste kracht ligt in de verbeelding en niet zozeer in de verhaallijn. Hoe regisseur Van Warmer-

dam het probleem van schrijver Van Warmerdam, namelijk het drie keer herhalen van hetzelfde probleem, weet op te lossen, is al reden genoeg om te gaan kijken.

De toeschouwer krijgt de drie kunstwerken niet te zien of te horen. Dus hoe ze zijn, volgens de vrouw Katherina, de zo kritische muze van de schilder, de dichter en componist, horen we alleen maar in taal. En daar zitten een paar briljante omschrijvingen tussen, waar iedere criticus inspiratie uit kan putten. Het verwerpen van een gedicht door het 'een volgescheten luiertje' te noemen, is nog de minst schorfferende kritiek die in het stuk wordt gegeven.

Maar krachtiger dan welke recensie dan ook is de blik van Pierre Bokma, die via een koptelefoon onhoorbaar kennis neemt van het muziekstuk van zijn vriend. Hoe hij vervolgens die ogenslapstick weer omschrijft is één van de vele hoogtepunten in dit theaterstuk.